

[Ritt Bjerregaard]

omfang er gode, og med den anden hånd skærer ned, beskærer de reelle uddannelser og de uddannelsesmuligheder, der er, forringer skolernes muligheder for at klare de problemer, der vitterlig er for disse årgange i disse år. Det er dér, vi synes der burde være en bedre sammenhæng, og det håber jeg meget vi får lejlighed til at få undersøgt nærmere under udvalgsarbejdet.

Kaj Poulsen (S):

For at hr. Ole Vig Jensen ikke skal få et alt for sørgmodigt indtryk af, hvad socialdemokratiet er villig til, skal jeg gøre opmærksom på, at vi bagefter skal behandle et forslag, hvor vi har anvist finansieringen, så hvis det er det, der er problemet for det radikale venstre, håber vi selvfølgelig på at få nogle positive bemærkninger til dette forslag.

Til fru Connie Hedegaard kan jeg sige, at de første rapporter, der er kommet fra Storstrøms amt, ikke var særlig positive, men i 1982 kom vendingen, for da havde man fået organisationen i orden, man havde fået placeret mennesker de rigtige steder, og konklusionen for de svagest stillede er det mest positive i den rapport. Der konkluderes, at man af de 20 pct. dårligst stillede i samfundet har fået placeret 80 pct. i enten beskæftigelse eller uddannelse. Hvis det ikke er positivt i forhold til, hvad vi i øvrigt ser, så ved jeg ikke, hvad det er.

Jeg vil da gerne medgive fru Connie Hedegaard, at der er mange nye og bedre ideer, som vi skal tage fat på, men må vi ikke høre noget om dem, fru Connie Hedegaard? Det hjælper ikke bare at stå og sige det. Hvad er det for nye, gode og bedre ideer ud over det, der ligger her? De flotte taler har vi ikke brug for, de flotte talers tid må være forbi; der skal handling til. Derfor er det ikke nok med den slags formuleringer, hvis man vil noget på området.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg var bevidst meget positiv i mit indlæg til at begynde med, fordi jeg håbede, vi kunne undgå smålig polemik, men det kan vi altså ikke, og derfor bliver jeg nødt til at komme med et par enkelte sætninger.

For det første til fru Ritt Bjerregaard. Det er rigtigt, at vi, samtidig med at vi øger bevilningerne enormt, med 500 mill. kr. på visse

områder, på andre meget små områder skærer lidt ned, meget lidt. Men det vil være sådan under enhver dynamisk regering, at man i takt med, at problemerne ændrer sig, øger på visse felter og sænker på andre felter. Det, man skal se på, er nettoresultatet, ikke nødvendigvis målt i penge, men målt i indsats. Hvis vi måler det i penge, er der – det kan man se på finansloven – tale om, at de meget små beskæringer følges op af en massiv ekstra pengeindsats på 500 mill. kr. Hvad angår antallet af pladser, er der tale om en så stor ekstra indsats på 12.000 eller 16.000 pladser – alt efter hvordan man gør det op – at det er helt uden sidestykke i tidligere år.

Lad mig opsummere, hvad der var foregået. I den socialdemokratiske regerings tid skete der det, at man ganske vist udvidede antallet af pladser, men man kunne slet ikke følge med stigningen i ungdomsarbejdsløsheden og stigningen i ungdomsårgangene. Nu er der sket det modsatte: de sidste to år har vi været på vej til at indhente stigningen i ungdomsarbejdsløsheden. Nu har vi indhentet stigningen, nu overgår hastigheden i øgningen af antallet af pladser hastigheden i stigningen af antallet af unge ledige. Her i 1984 vil der ske det, at antallet af unge ledige for første gang falder, samtidig med at tilbuddene til unge ledige stiger med et sted mellem 12.000 eller 16.000, alt efter hvordan man gør det op, oven i de 10.000, der blev skaffet sidste år. Det vil sige, at der er tale om et utroligt positivt vendepunkt.

Undskyld, jeg bliver nødt til at gøre opmærksom på det, men værdien af det, der er gjort, ses faktisk klarest ved at sammenligne med det, der blev gjort i årene, før denne regering trådte til.

(Kort bemærkning).

Poulsen (FP):

Det er faktisk lidt fantastisk, at fru Ritt Bjerregaard kan stå heroppe og sige uden at fortrække en mine: vi har skam anvist finansieringen af dette forslag. Ja, det har socialdemokratiet da på den vanlige facon: skatterne skulle stige, afgifterne skulle op, med det resultat at vi fik flere arbejdsløse, men det er altså ikke den vej, vi skal. Og når fru Ritt Bjerregaard taler om nedskæringer, lyder det, som om det var værre end en vis mand selv. Det er jo så lidt, denne regering